

คำวินิจฉัยของ นายชุมพล ณ สงขลา ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ที่ ๔๐/๒๕๕๘

วันที่ ๕ เมษายน ๒๕๕๘

เรื่อง ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง ส่งคำโต้แย้งของจำเลย (นายประชัย เลี่ยวไพรัตน์ กับพวก) ในคดีหมายเลขดำที่ กค. ๒๓๘/๒๕๕๖ ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณา วินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ กรณีพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๕๓ มาตรา ๕๐/๒๗ วรรคสอง และมาตรา ๕๐/๖๐ วรรคสอง ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ

ความเป็นมาของเรื่องประกอบด้วยข้อเท็จจริงตามคำร้อง รวมทั้งข้ออ้างของทุกฝ่ายปรากฏ ในคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ

พิเคราะห์แล้ว เห็นว่า คดีนี้โจทก์ฟ้องเป็นคดีแพ่งขอให้จำเลย (ผู้ร้อง) ซึ่งเป็นผู้ค้าประกัน ร่วมกับลูกหนี้ชำระหนี้ตามสัญญาค้ำประกัน ดังนั้นกฎหมายที่ศาลทรัพย์สินทางปัญญาฯ จะต้องนำมาใช้วินิจฉัยคดีในเบื้องต้นก็คือ สัญญาค้ำประกันตามฟ้องมีลักษณะเป็นสัญญาค้ำประกันที่ชอบด้วย หลักเกณฑ์ตามที่ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ในลักษณะค้ำประกันบัญญัติไว้หรือไม่ หากเป็น สัญญาค้ำประกันที่ถูกต้องและมีผลบังคับตามกฎหมายโดยชอบแล้ว จึงจะพิจารณาถึงข้อต่อสู้หรือ คำให้การของจำเลย (ผู้ค้าประกัน) ซึ่งข้อต่อสู้ของผู้ค้าประกัน (ผู้ร้อง) ที่จะอ้างเพื่อให้หลุดพ้นจาก ความรับผิดชอบตามสัญญาค้ำประกัน ได้ก็จะต้องเป็นข้ออ้างตามบทบัญญัติในประมวลกฎหมายแพ่งและ พณิชย์ ลักษณะ ๑๑ หมวด ๔ ว่าด้วยความระงับสิ้นไปแห่งการค้ำประกัน (มาตรา ๖๕๘ ถึงมาตรา ๗๐๑) หรือมีข้อความจำกัดความรับผิดชอบของผู้ค้าประกันไว้ชัดเจนในสัญญาเท่านั้น ผู้ค้าประกัน (ผู้ร้อง) ไม่อาจ อ้างเหตุอื่นที่นอกเหนือจากข้อตกลงในสัญญาหรือที่มีใช้เหตุตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ในหมวดดังกล่าวขึ้นปฏิเสธความรับผิด มิฉะนั้นแล้วการค้ำประกันในธุรกิจต่าง ๆ ก็จะล้มเหลว ขาดความน่าเชื่อถือ เพราะหลักประกันไม่มีความแน่นอน อันจะมีผลกระทบต่อความเจริญทางเศรษฐกิจ โดยรวมของประเทศ การที่ผู้ร้อง (จำเลย) อ้างว่าพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๕๓ มาตรา ๕๐/๒๗ วรรคสอง และมาตรา ๕๐/๖๐ วรรคสอง ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔ มาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง มาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๔๘ วรรคหนึ่ง เพื่อปฏิเสธความรับผิด ตามสัญญาค้ำประกันที่โจทก์นำมาฟ้อง ซึ่งนอกเหนือจากข้อตกลงในสัญญาและมีใช้เหตุที่จะทำให้

สัญญาค่าประกันระงับสิ้นไปตามที่ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์บัญญัติไว้ เป็นเพียงข้ออ้างอย่างหนึ่งของผู้ร้องเพื่อให้หลุดพ้นจากความรับผิดชอบตามสัญญาค่าประกันเท่านั้น ซึ่งไม่มีผลลบถึงสิทธิของเจ้าหนี้ที่มีต่อผู้ค้ำประกันร่วมตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์แต่อย่างใด บทบัญญัติของพระราชบัญญัติล้มละลายฯ ดังกล่าวจึงมิใช่บทบัญญัติของกฎหมายที่ศาลทรัพย์สินทางปัญญาฯ จะใช้บังคับแก่คดีหรือนำมาวินิจฉัยชี้ขาดข้อพิพาทในคดีตามความหมายของรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ วรรคหนึ่ง

อาศัยเหตุผลดังที่กล่าวมา จึงวินิจฉัยให้ยกคำร้อง

นายจุมพล ณ สงขลา

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ